

Sygn. akt II CNP 80/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2009 r.

skargi R.Ż. i M.Ż.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego w S.

z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt [...]

wydanego w postępowaniu upadłościowym Przedsiębiorstwa Handlowego

"T." - Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w przedmiocie ustalenia dodatkowej listy wierzytelności,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2009 r. Sąd Rejonowy w S. odmówił uznania w całości zgłoszonej wierzytelności wierzycieli w kategorii VI.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wierzyciele wnosili o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Wierzyciele zaskarżyli postanowienia sprzeciwem i złożyli wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia, które zostały odrzucone postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 maja 2009 r. Nie zaskarżenie postanowienia nastąpiło więc nie na skutek wyjątkowych okoliczności lecz w wyniku błędnego obliczenia terminu do wniesienia sprzeciwu. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06 (nie publ.) stwierdzono, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego, przedstawianie bliżej konkretnych okoliczności, które mogłyby przemawiać za potraktowaniem sytuacji jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, gdy strona nie

skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu. Strona skarżąca jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wskazała.

Nie została spełniona również druga przesłanka przewidziana w art. 424¹ § 2 k.p.c. W wypadku powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest bowiem wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie w jaki sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia. Gdy zaś skarżący powołuje się na naruszenie konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela niezbędne jest oprócz wskazania danej zasady, powołanie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej naruszenia. Skarżący ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że w sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, przejawiający się w tym, iż wierzyciele pozbawieni prawa majątkowego w kwocie 120 000 zł, co naruszyło art. 64 ust. 1, 2 Konstytucji.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego nie wykazanie przez skarżącego, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego, nie zaskarżonego orzeczenia sądu pierwszej instancji, powoduje odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 41/05, z dnia 6 grudnia 2006 r., V CNP 142/06, z dnia 18 grudnia 2006 r., IV CNP 115/06 oraz z dnia 13 lutego 2007 r., I CNP 85/06, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).